

OPINIONS

Nº 146 - any 2022

Entre poc i massa

Fa uns dies que la ministra d'Igualtat Irene Montero va fer unes declaracions, afirmant amb inusitada vehemència davant la Comissió d'Igualtat del Congrés de Diputats que: <<Els nens i nenes tenen dret a rebre educació afectivo-sexual, independentment de la manera de pensar dels seus familiars, perquè, tots els nens i nenes, d'aquest país, han de conèixer el seu propi cos, les emocions que poden sentir a través d'ell i saber que, cap adult encara que sigui un familiar proper, no té dret a tocar "certes parts del seu cos", si ells o elles no ho permeten>>.

També va argumentar que, "poden estimar o tenir relacions sexuals amb qui els vingui de gust, basades, això sí, en el consentiment mutu". Aquestes paraules han provocat força rebombori entre algunes formacions de l'oposició que les han considerat indignants perquè poden ser un motiu per a "justificar la pedofília".

Després de moltes discussions, el 30 d'agost, el Consell de Ministres va aprovar una llei sobre salut sexual que incloïa l'obligatorietat d'ensenyar educació sexual a les escoles.

L'educació sexo-afectiva és una realitat a Catalunya des del curs 2019-2020 com a mitjà per afavorir el desenvolupament emocional de nens i nenes. Actitud que ha indignat a algunes famílies perquè creuen que, a les escoles, no s'ha de parlar de "certes coses".

A quina edat es considera que un nen o nena té la maduresa i el criteri suficients per a decidir conscientment exercir els drets que diu la ministra i, amb aquesta llei, ¿quan es considerarà que un adult comet pederàstia?

Que la ministra defensi que nens i nenes poden mantenir relacions sexuals a edat primerenca és preocupant, però el que sembla més preocupant és que la llei ho empari.

Si no estès en joc la innocència i l'educació dels nostres nens, semblaria que la Sra. ministra ha volgut que es parlés d'ella, i, els nens i nenes, són una bona eina per utilitzar-los, sobretot, quan comença a treure el nas noves eleccions.

Amb relació a aquest tema, he llegit en un diari de molta credibilitat, que seguint els consells de la Sra. ministra, en una classe de "sexualitat" promoguda per l'Ajuntament de Barcelona, dos xicots varen quedar nus davant els infants que, una mica atònits, hi assitien.

També he llegit que, l'Ajuntament de Terrassa en un "Taller de transvestisme" per a nens i nenes a partir dels sis anys, els fa jugar a una "versió diferent de si mateixos" (nen a nena i nena a nen). Potser ho fan perquè els nens i nenes (si els agrada fer-ho) comencin a adonar-se'n, si una part de la seva personalitat és diferent dels estereotips vigents.

Amb relació a aquesta paraula, no s'hauria de confondre "travestis-me" (afició a vestir-se, esporàdicament, homes amb roba de dona), amb la persona "transsexual", la qual, mitjançant un tractament hormonal o una intervenció quirúrgica, arriba a adquirir els caràcters físics que tant desitja.

També he llegit (ho vaig haver de fer dues vegades perquè no m'ho podia creure) que, en una "gent-cama sexual" organitzada pel consistori municipal de Vilassar de Dalt (Barcelona) l'activitat estrella va ser un plàtan, untat de mel, al qual se li havia de col·locar un preservatiu amb la boca.

Amb tot plegat, ¿no s'estarà creant una confusió en les ments dels infants en compte d'alliçonar-los? Parlar de sexualitat amb naturalitat a les escoles i amb els pares, sense vergonya, pot ser beneficiós per a protegir-los de "personatges immunds" que, amb els seus enganys i les seves accions, a part de fer-los perdre la innocència, els poden deixar traumatitzats física i emocionalment de per vida.

També se n'ha fet ressò de la llei denominada "Trans" amb diversos apartats. Un d'ells és que es permet canviar de sexe en el **DNI** sense necessitat de cirurgia genital ni tractament hormonal, però, amb un diagnòstic mèdic, realitzat per escrit, de "disfòria" (paraula que s'empra quan la persona té una profunda incomoditat i aflicció perquè el seu sexe anatòmic no coincideix amb la seva identitat emocional).

Aquesta nova lleï trans, aprovada el 27 de juny d'enguany, després d'haver estat objecte de modificacions al text inicial i de llargues negociacions dins el mateix govern, permetrà que: mitjançant cirurgia, nens entre 12 i 14 anys puguin canviar de sexe amb aprovació judicial. Entre 14 i 16 anys necessitaran la presència de pares o tutors, i, a partir dels setze anys no hi haurà necessitat d'informes mèdics ni de tuteles legals, i, el canvi de sexe, podrà ser anotat en el registre.

Un canvi de sexe enfocat estrictament en els genitals, mitjançant cirurgia, té un cost a l'estat espanyol de 13.000 €, tractament hormonal a part.

Per si no hi havia prou enrenou, resta per aprovar la llei "Només sí és sí" que no distingeix entre l'abús i l'agressió sinó que els uneix, i, en conseqüència, rebaixa les condemnes, podent els violadors empresonats, demanar revisió de les seves penalitzacions.

Davant l'alarma social, que aquesta proposició de llei ha generat. Pedro Sánchez ha demanat no treure conclusions precipitades fins que els tribunals, la Fiscalia i els jutges es pronunciïn definitivament, cosa que, actualment, uns aproven i altres no.

Esperem que, "per masclisme" no es tingui en compte la gravetat d'uns fets que van en contra de la dignitat de la dona, del sentit comú i de la consciència social.

Una opinió personal

Entre la meua generació en què parlar d'aquest tema era tabú i vergonyós, i, vam haver d'aprendre el referent a sexualitat del gran mestre que és la vida i el que actualment s'està proposant i posant en pràctica, hi ha un abisme.

Saber el relacionat amb sexe no resta mai de més, però, ¿s'està deixant a part educar el jovent en aquells valors de respecte, comprensió i humanitat que realment són els que, a part de donar una satisfacció personal, fan tanta falta perquè hi hagi un món millor?

¿Calia haver passat d'un extrem a l'altre?

Maria Mercè Usón